

Otis popadl Samin pytlík s koláčem a pustil se do něj i s papírem.

Postarší dvojice u vedlejšího stolu se na mého kozího kamaráda podívala a usmála se. Možná ho svými smrtelnými smysly vnímala jako roztomilého kloučka nebo legračního psíka.

„Takže.“ Pohled na Otise, jak se láduje a trousí si drobký na klopý kabátu, mě mučil. „Máš pro nás nějaké zprávy?“

Otis si krknul. „Jde o mého pána.“

„Thora.“

Cukl sebou. „Jasně, o toho.“

Kdybych já pracoval pro boha hromovládce, taky bych sebou škulbl, kdybych slyšel jeho jméno. Otis a jeho kozí bratr Marvin tahali božský vůz a kromě toho Thorovi sloužili jako nevyčerpatelná zásoba kozího masa. Každý večer je zabil a snědl a každé ráno je zase oživil. A proto se svědomitě učte, milé děti, a jděte na vysokou – abyste, až budete velké, neskončily jako kouzelná koza.

„Konečně mám vodítko,“ rozpovídal se Otis, „k tomu *jistému předmětu*, který se ztratil mému pánovi.“

„Myslíš jeho kladi-?“

„Neříkej to nahlas!“ okřikl mě Otis. „Ale ano... jeho *kladi-nu*.“

Zalétl jsem v myšlenkách zpátky do ledna, tehdy jsem poprvé potkal boha hromu. Vybavil jsem si příjemné chvíle u táboráku, kdy jsem poslouchal, jak Thor prdí, mele o svých oblíbených televizních pořadech, prdí, stěžuje si na ztracené kladivo, kterým mordoval obry a na kterém sledoval svoje oblíbené televizní pořady, a prdí.

„Pořád je pryč?“ zeptal jsem se.

Otis zaklepal předními kopyty o stůl. „No, *oficiálně* samozřejmě ne. Kdyby obři věděli jistě, že Thor nemá ty-víš-co, vtrhli by

do smrtelných světů, všechno zničili a mně způsobili depresi jako prase. Ale neoficiálně... ano. Pátráme po té věci celé měsíce, a nic. Thorovi nepřátelé jsou čím dál troufalejší. Cítí slabost. Svěřil jsem se svému psychoterapeutovi, že mi to připomíná, jak jsem byl coby malé kúzle v ohradě a staří mazáci zkoušeli, co vydržím.“ Otisovy žluté oči s úzkými zorničkami se zahleděly kamsi do dálky. „Tehdy ty moje deprese myslím začaly.“

Schylovalo se k několikahodinové debatě o Otisových pocitech. Ale protože jsem hrozná osoba, odbyl jsem to slovy „to je mi líto“ a obrátil list. „Otisi, když jsme se viděli naposled, našli jsme Thorovi hezkou železnou tyč, tu může používat jako záložní zbraň. Není úplně bezbranný.“

„To ne, ale ta tyč není tak dobrá jako... *kladina*. Obři se jí tolik nebojí. A Thor je nevrlý, když na ni má chytat televizi. Malá obrazovka, mizerné rozlišení. Nemám rád, když je Thor nevrlý, pak si nedokážu najít prostor ke štěstí.“

Spousta toho nedávala smysl: proč má Thor takový problém objevit vlastní kladivo, jak tu ztrátu tak dlouho utajil před obry a představa, že by měl kozel Otis nějaký prostor ke štěstí.

„Takže Thor po nás chce pomoc,“ tipnul jsem si.

„Oficiálně ne.“

„Jistěže ne. Všichni si na to musíme opatřit dlouhý svrchníky a tmavý brejle.“

„Výborný nápad,“ pochválil mě Otis. „Každopádně jsem řekl té valkýře, že ji budu udržovat v obraze, protože má na povel Ódinovy... no, víš, speciální mise. Tohle je moje první pořádné vodítko k tomu, kde se nachází *jistý předmět*. Mám spolehlivý zdroj. Je to další koza, chodíme k jednomu psychiatrovi. Vyslechla něco doma na dvoře.“